

kommer mig, at naar Loven indrømmer en Communalautoritet, nemlig Amdsraadet, Udnævnelsesret, er der slet ikke nogen egentlig Modsigelse, men snarere noget Consequent i at overlade en Udnævnelsesret ogsaa til Sogneraadet, der jo ligesaa vel er en Communalautoritet.

Solstein: Den ærede sidste Taler har berørt en heel Deel af de Punkter, som jeg kunde have ønsket at omtale. Det staaer for mig ligesom for ham meget usikkert, at de Forandringer, som denne Lov vil medføre, ubetinget ville tilvejebringe en Forbedring i Sikkerstillingen til Fordeel for de Umyndige. Maaden, hvorpaa Taxationerne her ere foreslaaede, er en anden end den hidtil brugte; det er det Væsentlige, men jeg tilstaaer, at jeg ikke seer, at denne i en afgjørende Grad er bedre og mere betryggende end den Maade, som man hidtil har valgt. Naar jeg dertil tager i Betragtning, at Loven giver en meget væsentlig forandret Bestemmelse, nemlig den, at nedsette Maximum af Laanets Størrelse fra $\frac{3}{5}$ til $\frac{1}{2}$, saa er jeg saameget mere betænkelig ved at antage det for afgjort, at man derved opnaaer en særdeles meget forøget Sikkerhed. Det ligger saa overordentlig nær for den menneskelige Natur, naar en slig Taxation skal foretages, saavidt som det kan forenes med de foreskrevne Regler, da at tage Hensyn til de Forhold, som man er vant til at omgaaes med og gaae ud fra, at det kunde saare let hænde, at den Bestemmelse, at Pengene kun udlaantes til det halve Beløb af Taxationssummen, vilde foranledige, at Taxationen blev forholdsvis saameget større. Der kan ved de Forskrifter, som gives, ganske vist opstilles en heel Deel Regler, men Enhver, der kender slige Regler og har haft med Taxationer af den Art at bestille, veed, hvor overmaade let det er at faae en slig Taxation bragt lidt høiere op eller lidt lavere ned. Det er en Theori, jeg kunde fristes til at sige: en dortrinair Betragtning; det viser sig i Praxis at gaae ganske anderledes til, og Enhver, der har haft mange Taxationer, Enhver, der har omgaaedes med Forretninger af den Art, vil vide, hvor overordentlig mange Strøbeligheder der altid fløber ved en saadan

Forretning, og hvor vanskeligt det er, trods alle Lovbestemmelser, at undgaae al den Fare, som Forholdet i sig selv medfører. Denne Lov giver, som sagt, forandrede Regler, men jeg tilstaaer, at jeg ikke seer, at den giver væsentlig forøget Betyggelse. Den har derimod adskillige Bestemmelser, som ville medføre nogle Ulemper, der, om de end ikke ere betydelige, dog, antager jeg, bør tages i Betragtning. Nogle af disse ere anførte, andre ere ikke berørte. Der er f. Ex. den Ulempe, som fremkommer deraf, at den vedkommende Formand for Taxationsmændene naturligvis vil blive kostbarere for en stor Deel af Laantagerne end for Andre paa Grund af den foregede Rejsegodtgjørelse, og saaledes stiller det sig ogsaa med Hensyn til de Mænd, som han skal udnævne; thi ganske vist er det sagt, at der skal udpeges Mænd, vel fordeelte i Amdsraads kredsen, men der staaer intetsteds angivet, at Formanden skal tage Hensyn til denne Fordeling i Amdsraads kredsen. Formanden kan af disse 32 Mænd vælge dem, som det er beqvemst for ham at vælge, og dem, han synes bedst om, og det er slet ikke sagt, at den Fordeling, Amdsraadet har tilvejebragt, kommer de forskjellige Behoere i de forskjellige Egne af Amdsraads kredsen tilgode. Det ligger jo meget nær, at Formanden, naar han finder, at der er nogle af de udnævnte Taxationsmænd, som have udviist særlig Dygtighed, da fortrinnsvis føler sig opfordret til at benytte disse fremfor andre, og saaledes som det for Diebliffet stiller sig for mig, kan det saare let hænde, at de samme Mænd komme til at blive brugte særdeles meget, og andre særdeles lidt. — Der har væsentligt været gjort Bemærkninger om, at det var en mindre heldig Bestemmelse, at der under visse Omstændigheder ogsaa kunde skee Laan paa anden Prioritet. Jeg tilstaaer, at jeg ikke heri har seet nogen absolut Fare, især naar den Bestemmelse er given, som her findes, at Laanene kun kunne gaae til Halvdelen af Taxationssummen, og naar Taxationerne iøvrigt foretages under almindelige ligelige Forhold. Angaaende vore fideicommissariske Midler have vi den Bestemmelse, at et Laan paa anden Prioritet kun maa naae til Halvdelen af Taxationssummen, medens et Laan